

РЕШЕНИЕ

№ 5575

гр. София, 19.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 21.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **11062** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал.2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу решение № ПИ-228/24.10.2012г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 53-07-29 от 12.10.2012г. на дружеството в качеството му на трето задължено лице против действия на публичен изпълнител при ТД на НАП - С-офия, дирекция „Събиране“, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки (П.) на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. изх.№ 1672/08.10.2012г.

Жалбоподателят излага подробни доводи срещу решението, като се позовава на невземане предвид на основни за изясняване на цялостната фактическа обстановка нововъзникнали обстоятелства, формиращи се от представените пред НАП нови доказателства, а именно коригираща декларация пред ТД на НАП-С. от 23.10.2012г. и протокол-споразумение от 26.10.2012г., входирано в ТД на НАП-С. на 26.10.2012г., от който следва, че процесните вземания на [фирма] (длъжник) от [фирма] не са годен обект за обезпечение на публичните задължения на длъжника, и не отговарят на въведените в чл.202, ал.2 от ДОПК изисквания за изискуемост и ликвидност. В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя заявява, че оспорва решението по отношение на оставащите 89 187, 10 лв. в останалата част няма правен интерес, като представя и писмено становище в този смисъл. В заключение иска отмяна на решението, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – директор на ТД на НАП - С. оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Позовава се на предмета на оспорване, който е

законосъобразността на постановлението към момента на издаването на постановлението, като коригиращата декларация е подадена по-късно, а представените доказателства са неотнормирани към публичното задължение и не следва да се коригират. Претендира юрисконсултско възнаграждение съобразно първоначалния размер на обезпечението.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна – трето лице, засегнато от оспорения акт (акта заедно с П. и запорното съобщение до него предписва поведение на лицето, засяга и патримониума му, разпореждайки забор на банковите му сметки) и в преклузивния 7 – дневен срок по чл. 197, ал.2 от ДОПК – на 05.11.2012г., считано от датата на връчването му - 30.10.2012г., поради което е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

При разглеждането на спора по същество, съдът намира следното:

Фактите:

С декларация образец СД-6 от 27.09.2012г. [фирма] е декларирало, че има ликвидни и изискуеми задължения към кредитори/доставчици към 27.09.2012г. в размер на 234 700, 85 лв., възникнало въз основа на споразумение за доставка и монтаж на Ф. от 16.05.2012г.

С цел обезпечаване на публичното вземане на [фирма] в общ размер 1 683 046, 99 лв. публичният изпълнител с Постановление изх. № 732/08.10.2012г. е наложил обезпечителна мярка "забор върху вземане от трето лице [фирма]. Предмет на забора е ликвидното и изискуемо вземане на длъжника [фирма] към това трето задължено лице [фирма], възникнало въз основа на Споразумение за доставка и монтаж на Ф. от 16.05.2012г., съобразно декларацията му. Запорът е наложен до размера на задължението в размер на 234 700, 85 лв. върху банковата сметка на [фирма] при ТБ [фирма].

С изх.№ 10-53-00-1672/08.10.2012г. е изпратено заборно съобщение на основание чл.202, ал.2 от ДОПК във връзка с чл.215, ал.1, т.2 от ДОПК на [фирма]. Съдържанието на заборното съобщение е както следва:

Заборното съобщение е адресирано до [фирма] като възпроизвежда изложеното в П. за налагане на забор върху вземане от трето лице, като е отбелязано, че със заборното съобщение се налага забор върху банковите сметки на клиента в качеството на трето задължено лице, като заборът се счита за наложен в размер на 234 700, 85 лв. върху банковата сметка на [фирма]. Искане се на основание чл.202, ал.1 от ДОПК да се отбележи забора. Посочва се на основание чл.211, ал.1 от ДОПК солидарната отговорност при неизпълнение на съобщението. Отбелязано е че заборното съобщение е съставено в четири еднообразни екземпляра, един за публичния изпълнител, един за банката, един за третото задължено лице [фирма] и един за длъжника [фирма].

След заборното съобщение с изх.№ 10-53-00-22/15.10.2012г. до [фирма] е изпратена покана за доброволно изпълнение на основание чл.182, ал.1 от ДОПК.

П. и извършения в негово изпълнение забор на банкова сметка на дружеството със заборното съобщение са обжалвано пред Директора на ТД на НАП-С. с жалба вх.№ 53-07-29/12.10.2012г., който с решение № ПИ-228/24.10.2012г. оставя жалбата без

уважение.

Решението е обжалвано пред съда, по повод на което е и настоящото производство.

С административната преписка са представени договор за доставка и монтаж на фотоволтаична централа, кореспонденция и споразумение към договора от 16.05.2012г., от които произтича вземането на длъжника. Касае се от една страна за договор за финансов лизинг между [фирма] и [фирма] за предоставяне на последното на финансов лизинг на фотоволтаична електрическа централа, изграждането и монтажа на която е възложено на [фирма] от друга страна.

Жалбоподателят твърди пред съда спор относно вземането. Сочи, че поради неизпълнение от страна на [фирма] по договора и споразумението [фирма] е задържало плащането на сума в размер на 234 700, 85 лв. – до изпълнение на всички договорни ангажименти на длъжника [фирма].

Жалбоподателят се позовава и представя по делото, подписан в хода на производството тристранен протокол-споразумение от 22.10.2012г. между него, [фирма] и [фирма], с който последното е потвърдило, че е в неизпълнение на задълженията си по изграждане на централата и са договорени нови срокове за изпълнение и съответно за плащане от страна на [фирма] на извършваните дейности, съобразно договорените етапи. Това означавало, че процесните вземания не са годен обект за изпълнение, тъй като се оспорват от останалите страни по тристранното споразумение. Съгласно протокола, входиран и в ТД на НАП-С. на 26.10.2012г. запорираната сума в размер на 234 700, 85 лв. не е дължима, не е налице изискуемост на вземането. В съответствие с тази фактическа обстановка [фирма] на 05.11.2012г. е подало коригираща по отношение на декларация СД-46/27.09.2012г. декларация относно наличието на ликвидни и изискуеми задължения и в нея е посочено, че дружеството няма ликвидни и изискуеми задължения към кредиторите.

Съгласно представени молба-уведомление от 04.12.2012г. на жалбоподателя до ответника и разпореждане изх.№ 7570-000008/06.12.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НА-С. сумата в размер на 145 513, 75 лв. е наредена от сметките на дружеството по сметка на НАП.

С разпореждане изх.№ 7570/2012/000011/08.01.2013г. на публичен изпълнител при ТД на НА-С. е наредена останалата сума 89 187, 10 лв. от сметките на дружеството по сметка на НАП. За тази сума жалбоподателят сочи, че е цената по т.3.4 за изпълнение на ангажиментите на [фирма] по т.3.3. от Протокола-споразумение от 22.10.2012г., които не били изпълнение от длъжника и не била дължима от дружеството към [фирма].

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган. Този контрол обхваща и проверка за законосъобразност на постановлението за налагане на обезпечителните мерки и съответно и действията на публичния изпълнител за привеждане в изпълнение на това постановление, каквито са заповорните съобщения. Този ред е приложим в случая, доколкото се касае за обезпечителни мерки извън принудителното изпълнение, в предхождащата го фаза на доброволното изпълнение, и съответно процесуалният ред е този, разписан в чл.197 от ДОПК. Освен това редът за оспорване по чл.268 от ДОПК е аналогичен с този по чл.197, ал.2 в общите положения (предмет на оспорване – решението от

административното обжалване, страните, срокове, задължително административно обжалване, едноинстанционност на съдебното обжалване).

Предвид изричното становище на жалбоподателя по делото (л.110) и доказателствата за превеждане на суми по сметка на НАП, съдът приема, че предмет на обжалване са решение № ПИ-228/24.10.2012г. на директора на ТД на НАП – С. и П. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. изх.№ 1672/08.10.2012г. и действията по привеждането му в изпълнение в частта на запориране на сума в размер на 89 187, 10 лв.

При служебната проверка на обжалвания акт, дължима от съда на основание чл.160, ал.2 от ДОПК вр. с чл.144, ал.2 от ДОПК съдът намира, че обжалваното Решение на Директора на ТД на НАП – С. е издадено от компетентен орган –директора на ТД на НАП – С., в кръга на предоставените правомощия на този орган по чл.197, ал.1 ДОПК. Издадено е в съответната форма. Спазени са процесуалните разпоредби по издаването му и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожност. Същото се отнася и до контролираните с обжалваното решение акт и действия по изпълнението му – потвърденото постановление за налагане на обезпечителни мерки и изпратеното запорно съобщение – от публичния изпълнител, съобразно компетентността му да налага обезпечителни мерки.

По материалната законосъобразност на обжалваното решение и потвърденото с него П. и действията по прилагането му съдът намира следното:

1) Относно решението в частта, с която е потвърдено П. изх.№ 10-53-00-1672/08.10.2012г.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198, ал. 1 от същия кодекс обезпечителни мерки. Основание за извършване на обезпечението е когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение (чл.195, ал.2 от ДОПК). Един от случаите, в които се налага обезпечение е, когато не е наложено такова или наложеното не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание (чл.195, ал.3, т.2 от ДОПК). Изискване към налаганото обезпечение е да съответства на публичното вземане (чл.195, ал.7 от ДОПК). В случая тези предпоставки за обезпечаване на публичното вземане към [фирма] са налице: Не се спори по делото наличието на установени (с декларации) и изискуеми публични вземания на държавата към [фирма]; не се спори относно мотивирана обезпечителна нужда, изразяваща се в предпологано от публичния изпълнител затруднение при събирането на публичното вземане. Доколкото с постановлението е наложена една обезпечителна мярка спрямо длъжника и предвид размера на вземането му, което е запорирано – 234 700, 85 лв., то е налице изискваното от чл.195, ал.7 от ДОПК съответствие с размера на публичното вземане, който многократно надвишава размера на запорираното вземане.

Една от предвидените в чл.198, ал.1, т.2 от ДОПК видове обезпечителни мерки е запорът на вземанията на длъжника. Специалните предпоставки към тази обезпечителна мярка са дадени в чл.202 от ДОПК, като ал.2 урежда запора върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, което не е банка. В разглеждания случай публичният изпълнител е предприел именно тази обезпечителна мярка с Постановление изх. № 10-53-00-1672/08.10.2012г.

Съдът намира, че към датата на издаването на постановлението са били налице предпоставките на чл.202, ал.2 от ДОПК за налагане на обезпечителната мярка заповест за вземане на длъжника. Установи се по делото, че длъжникът на публичното вземане [фирма] има от едно трето лице [фирма] вземане, като това е признато от самото трето лице в попълнена по утвърден образец СД-46 декларация от 27.09.2012г., представена в ТД на НАП - С.. В декларацията изрично е отбелязано, че към 27.09.2012г. [фирма] има ликвидни и изискуеми задължения към [фирма] в размер на 234 700, 85 лв., посочил е и основанията – споразумение за доставка и монтаж на Ф. от 16.05.2012г. Съгласно посочената като правно основание на постановлението разпоредба на чл. 202, ал. 2 от ДОПК заповест се налага върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът на публичното вземане има към трето лице. Според запис на нормата на чл. 202, ал. 2 от ДОПК изискването към състоянието на вземане, което се заповества е алтернативно: ликвидно или изискуемо вземане. В случая е достатъчно, вземането да е или само ликвидно – безспорно установено по основание и размер, или само изискуемо, т.е. на което е настъпил срокът на изпълнение. По аргумент от разпоредбата на чл. 230, ал. 2, предл. 1-во от ДОПК вземането е ликвидно и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител. В случая съдът приема, че се касае до вземане, което е "признато пред публичния изпълнител" по смисъла на чл. 230, ал. 2, предл. 1-во ДОПК. Данните по делото сочат за ликвидност и изискуемост на вземането – споразумението и договора към който е, описано в декларацията на третото лице като дата и размер на задължението и нарочното изявление чрез тази декларация от третото лице, с която вземането се определя като ликвидно и изискуемо. Макар и частен документ, декларацията е дадена пред орган на държавна власт и с нея се признават неизгодни за декларатора факти и обстоятелства, поради което има доказателствена стойност, още повече и по силата на самия данъчен закон – чл.230, ал.2 от ДОПК. Дори

Що се отнася до наведения от жалбоподателя аргумент, че вземането не е ликвидно, защото е оспорено, това оспорване, съгласно представените доказателства, е наведено в един по-късен момент, след като вече е декларирано пред органите на НАП като изискуемо и ликвидно. Освен това обстоятелството дали вземането е ликвидно заради оспорването му след декларирането му като такова, ще се преценява при едно евентуално принудително изпълнение, където вече изискването е за едновременност на ликвидността и изискуемостта на вземането вече като обект на изпълнение, а не обезпечение. Следва да се има предвид разграничението, което се прави между чл.202, ал.2 от ДОПК и чл.230, ал.1 от ДОПК по отношение на това, че в обезпечителния процес за вземането на длъжника към трето лице е достатъчно да е налице алтернативно само едно от условията – ликвидно или изискуемо, а вече в хода на принудителното изпълнение е от значение вземането да е и ликвидно и изискуемо, при условията на кумулативност.

Към датата на издаване на постановлението - 08.10.2012г. състоянието на вземането е такова, каквото го е декларирано пред органите по приходите третото лице, тук жалбоподател – ликвидно и изискуемо. Наличието на по-късното му изменение – на 22.10.2011г., след налагането на обезпечителна мярка спрямо него на 08.10.2012г., освен че е възможно да е защитна теза срещу актовете и действията на публичния изпълнител за обезпечение и изпълнение, е обстоятелство относимо към преценка при едно искане за отмяна на обезпечителните мерки, която се разглежда по реда на чл.208 от ДОПК или пък в едно производство по принудително изпълнение

съгл. чл.230, ал.1 от ДОПК, не и в настоящото производство, където за преценката за законосъобразност на акта са от значение фактите и обстоятелствата към издаването на спорния акт (аргумент от чл.142, ал.1 от АПК вр. с §2 от ДР на ДОПК).

Освен това в случая „оспорването” касае изпълнението, т.е. изискуемостта на вземането, а не основанието и размера, т.е. ликвидността. Касае се за възражение от страна на третото лице за неизпълнен договор към длъжника по изпълнението, с тристранното споразумение не се променя основанието и размера на вземането на [фирма], а неговото изпълнение се поставя в зависимост от насрещно изпълнение. Ето защо дори и да се кредитират представените от жалбоподателя доказателства във връзка с вземането, те са относими към неговата изискуемост, а не ликвидност.

Изводът в тази част на оспорването е, че Решение № ПИ-228/24.10.2012г. на директора на ТД на НАП [населено място] и потвърденото с него Постановление изх. № 10-53-00-1672/18.10.2012г. за наложена обезпечителна мярка "запор върху вземане от трето лице [фирма] в частта, в която се поддържа жалбата срещу тях (за сумата от 89 187, 10 лв.) са законосъобразни и жалбата в тази част следва да се отхвърли.

2) Що се отнася до втората част от оспорването – действията на публичния изпълнител по прилагане на наложените обезпечителни мерки или по конкретно изпратеното запорно съобщение, съдът намери следното:

Видовете обезпечителни мерки са изчерпателно уредени в чл.198, ал.1, т.1-4 от ДОПК и са: т.1 възбрана върху недвижим имот или кораб; т.2 запор на движими вещи и вземания на длъжника; т.3 запор на сметките на длъжника и т.4 запор на стоките в оборот на длъжника. Обезпечителна мярка от вида „запор на сметките на трето лице, от което публичния длъжника има вземане” няма предвидена, дори и в ДОПК. В случая налаганата обезпечителна мярка е тази по чл.198, ал.1, т.2 – „запор на вземане на длъжника”.

Съгласно приложимата правна уредба за тази обезпечителна мярка чл.202, ал.2 и 3 от ДОПК запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки. Това запорно съобщение обаче според съда има действието, което му определя чл.206, ал.1 от ДОПК – това по чл.451, 452 и 453, чл.459, ал.1, чл.508, 509, 512, 513 и 514 от ГПК, но не съставлява самостоятелната обезпечителната мярка по чл.198, ал.1, т.3 от ДОПК – запор на сметки на лице, различно от длъжника или тази по чл.202, ал.1 от ДОПК – запор на всички видове сметки на длъжника при запор върху вземанията на длъжника от банки. Очевидна е разликата между двете хипотези при запор върху вземания на длъжника по чл.202, ал.1 и по ал.2 на същата норма, като само при запора върху вземания на длъжника от банки съгл. чл.202, ал.1 от ДОПК е предвидено уточнението в изр.2-ро „Подлежат на запор всички видове банкови сметки...”. Тоест само в хипотезата на запор върху вземания на длъжника от банки се касае за запориране на сметки и то на длъжника, в банки, докато във втората хипотеза запор върху вземане от трето лице, което не е банка, се касае за уведомяване на банката на третото лице да не допуска плащане на посоченото лице длъжник посочената сума, не за „запориране” на сметките на третото лице в така уведомената банка. Това

разграничение се извежда и при съпоставка на разпоредбите за принудително изпълнение върху вземания на длъжника от банки (чл.228 от ДОПК) и за принудително изпълнение от трети лица, които не са банки (чл.230, ал.1 от ДОПК).

Функцията на запорните съобщения в случая са да уведомят длъжника, третото лице и банката му, за наложения запор върху вземането, което третото лице има към длъжника на държавата и съобразно чл.206, ал.2 от ДОПК да забранят плащане на това вземане към длъжника по публичното вземане под страх от недействителност на плащането и солидарна отговорност по чл.211 от ДОПК. Не и нещо повече – запор на банковите сметки на третото лице като самостоятелна обезпечителна мярка спрямо него, така че то да не може да оперира със сметките си до размера на вземането на длъжника и извън плащане на него. Разписаните от закона (чл.206, ал.2 от ДОПК вр. със съответните разпоредби от ГПК) правни последици на запора на вземане на длъжника от трето лице спрямо това трето лице са: - запорното съобщение легитимира публичния изпълнител да получи валидно плащане от третото лице (чл.507, ал.2 и чл.508, ал.3 от ГПК); - недействителност на плащането от третото лице на длъжника след запора спрямо взискателя, в случая НАП (чл. 452, ал.3, изр.1 от ГПК); – солидарна отговорност за органите на управление на третото лице (чл.452, ал.3, изр.2 от ГПК); - недействителност спрямо взискателя на всички сделки, сключени или извършени след запора между длъжника и третото лице, с които се намалява, погасява вземането или пък третото лице се замества от друг длъжник; - запорното съобщение задължава третото лице да съобщи на публичния изпълнител в тридневен срок от запорното съобщение данните по чл.508, ал.1 от ГПК. Извън това му предписано от закона действие на запорното съобщение не може да се придава и друго действие и така да се засягат без правно основание права на третото лице.

В този смисъл съдът споделя становище, че ДОПК не предвижда възможност да бъдат запорирани сметките на третото задължено лице за публично задължение на неговия кредитор, че обект на този вид запор са плащанията към публичния длъжник, а не банковите сметки на третото лице, като смисълът на разписаното в чл.202, ал.2 от ДОПК действие да се изпрати запорно съобщение, не е да се запорират банковите сметки на третото лице, а да се запорира евентуално негово плащане към кредитора му - длъжника на държавата, вместо към НАП.

Видно от съдържанието на запорното съобщение, издадено въз основа на П. изх.№732/08.10.2012г., същото съдържа волеизявление на публичния изпълнител, формулирано така „с настоящото запорно съобщение налагам запор върху банковите сметки на Ваш клиент в качеството на трето задължено лице [фирма]”. Макар и да е посочено, че запорът е във връзка с изпълнение върху конкретно описано вземане на длъжника от конкретно трето лице, запорното съобщение не съдържа указание – да се не плаща именно на този длъжник това вземане от третото лице.

Съобразявайки горното, изводът е, че разпореждането на публичния изпълнител за налагане на запор на банкови сметки на третото лице, обективизирано в запорно съобщение изх. 10-53-00-1672/08.10.2012г.,

доколкото се предвижда връчване на екземпляр на банката и доколкото не забранява само и единствено плащане на длъжника на вземането му от [фирма] (чл.206, ал.2 от ДОПК), а нещо повече – налага изобщо заповор на банковата сметка на [фирма] в ТБ [фирма], и за други плащания в размер 234 700, 85 лв., извън това на [фирма], е незаконосъобразно до степен нищожност. Това е така предвид две съображения: 1) липсата на предвидено в закона правно основание за такава обезпечителна мярка спрямо третото лице и 2) липсата на съответна форма за налагане на такава обезпечителна мярка – съгласно чл.200 от ДОПК налагането на заповор се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение, а в случая не е издадено постановление за налагане на обезпечителна мярка заповор на банкови сметки на трето лице, а съгласно издаденото постановление във връзка, с което се изпращат заповорните съобщения, наложената обезпечителна мярка е друга -заповор върху вземане на длъжника. Освен това в случая като основание на това заповорно съобщение до банката е посочена разпоредбата на чл.202, ал.1 от ДОПК, която не е относима към установеното фактическо положение и наложената обезпечителна мярка спрямо длъжника. Това правно основание касае изпращането на заповорно съобщение до банките при заповор върху вземания на длъжника от банки, а в случая не е налице тази хипотеза, а другата по чл.202, ал.2 от ДОПК за заповор на вземане на длъжника към трето лице.

Независимо от това дали в изпълнение на разпоредения с приложеното заповорно съобщение заповор върху банковата сметка на жалбоподателя в посочената банка в действителност се е стигнало до спиране на всякакви плащания по банковата сметка до размера на дължимото вземане, а не само плащания към длъжника [фирма], съдът намира, че с оглед правната сигурност и обстоятелството, че ДОПК не предвижда обезпечителна мярка „заповор на сметки на трето лице“, следва да прогласи нищожността на волеизявлението на публичния изпълнител в този смисъл. В тази част жалбата е основателна.

В останалата му част заповорното съобщение изх. 10-53-00-1672/08.10.2012г., изпълняващо функция по чл.202, ал.3, вр. с чл.206, ал.2 от ДОПК да забрани освен на третото лице и на банката му действително плащане в размер на 89 187, 10 лв. (каквото е обжалваният интерес) на [фирма], е законосъобразно и съответно на наложената с Постановление изх.732/08.10.2012г. обезпечителна мярка. Жалбата в тази част е неоснователна.

Предвид изхода на спора, при компенсация на насрещни вземания за разноси на двете страни по спора съдът не присъжда такива.

Воден от изложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу решение № ПИ-228/24.10.2012г. на директора на ТД на НАП - С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№732/08.10.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., в обжалваната част до 89 187, 10 лв., наложен заповор върху вземане от трето лице [фирма] и в изпълнение на така

наложения запор изпратено запорно съобщение изх.№ 10-53-00-1672/08.10.2012г. до [фирма] и до ТБ [фирма], в частта му, изпълняваща функция на запорно съобщение по чл.202, ал.3 във вр. с чл.206, ал.2 от ДОПК, в размера на 8.

ОТМЕНЯ решение № ПИ-228/24.10.2012г. на директора на ТД на НАП - С., в частта му, в която е оставена без уважение жалба с вх.№ 53-07-29/12.10.2012г. на [фирма] срещу действия по налагане на обезпечителни мерки, обективирани в разпоредителна част на запорно съобщение изх.№ 10-53-00-1672/08.10.2012г. и **ОБЯВЯВА нищожност** на запорно съобщение изх.№ 10-53-00-1672/08.10.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., в частта му, с която на основание чл.202, ал.1 от ДОПК със същото се налага запор в размер на 89 187, 10 лв. върху банковата сметка на [фирма] при ТБ [фирма].

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.197, ал.4 от ДОПК.

ПРЕПИСИ от същото да се изпратят на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна

Бороджиева)